

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/19/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2221204322
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2221204322.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci navrhovateľov: 1/ A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. C. E. XXX, 2/ D. D., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. E. XX, zastúpené advokátkou: JUDr. Tünde Keszegh, PhD., Alžbetínske nám. 1203, Dunajská Streda, adresa na doručovanie G. H. XX, D., proti odporcom: 1/ I. D., 2/ F. D., 3/ LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom: Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, 4/ Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie navrhovateľov proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 7Vyd/1/2021-83 zo dňa 3. mája 2023 v spojení s dopĺňacím uznesením č.k. 7Vyd/1/2021-113 zo dňa 16. januára 2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím uznesením zrušuje a konanie zastavuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho).

odôvodnenie:

- Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh odmietol. Dopĺňacím uznesením súd prvej inštancie doplnil výrok, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.
- Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citáciou § 8 ods. 1, § 359a, § 359 (správne malo byť § 359d – pozn. odv. súdu) ods. 1 a 2, § 359e ods. 1 CMP, § 132, § 134 ods. 1 – 4 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).
- Vecne argumentoval tým, že „z predložených listinných dôkazov bolo nesporne preukázané, že právni predchodcovia navrhovateľiek nesporne nehnuteľnosti užívali nerušene. Súd však na základe predložených dôkazov, výpisom z pznk. vl. XXX, kat. územia F., bolo a muselo byť zrejmé, že nedošlo k vyplateniu všetkých podielových spoluvlastníkov, medzi inými odporcov 1/ a 2/ , ktorí ostali podielovými spoluvlastníkmi, Navrhovateľky nevedeli uniesť dôkazné bremeno na preukázanie dobromyseľnosti nadobudnutia držby, keď v čase vyplatenia ostatných spoluvlastníkov v roku 1935 mala pozemková kniha konštitutívny charakter. Toho si boli vedomí právny predchodcovia navrhovateľiek A. D. a manž. A. D., C. J., keď dvoch zo súrodencov I. D. nemohli už vyplatiť, ktorý zomrel počas I. svetovej vojny v roku XXXX, jeho podiel mal byť predmetom prejedania dedičstva, keď taký dôkaz navrhovateľky nepredložili. V prípade F. D., jednoznačne sa vyjadril navrhovateľky v samotnom návrhu, že sa vysťahovala do Maďarska a jej podiel rovnako nebol vysporiadaný. Uvedené skutočnosti sa stali v roku 1935, v rozhodnom čase žili starí rodičia navrhovateľiek, keď starý otec zomrel XX.XX.XXXX a stará matka XX.XX.XXXX. Vydržacia doba v prípade platného uhorského obyčajového práva bola 31 rokov, keď s účinnosťou od 01.01.1951 vstúpil do platnosti Obč. zákonník č. 151/1951Zb., ktorý zaviedol vydržaciu dobu 10 rokov. Právny predchodcovia navrhovateľiek k 31.12.1950, nemali splnenú vydržaciu dobu 31 rokov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k podielom na nehnuteľnosti vydržaním , avšak v zmysle Obč. zákonníka účinného od 01.01.1951 už im uplynula 10 ročná vydržacia doba k 01.01.1961, pokiaľ

by sa preukázala dobromyseľnosť po celú dobu držby. právny predchodcovia navrhovateľiek si museli byť vedomí, že podiely žalovaných 1/ a 2/ nemohli byť vysporiadané, pričom I. D. už v rozhodnom čase nežil. Skutočnosť, že je vedený ako spoluvlastník, nemá právnu subjektivitu, keďže smrťou jeho právna subjektivita zaniká § 7 ods. 2 OZ. Po odporcovi 1/ malo byť prejednané dedičstvo a súd by konal s dedičmi po poručiteľovi. Pre nedostatok dobrej viery, ktorá však nesvedčala navrhovateľkám, keď ešte ich právny predchodcovia splnili dobu držby 10 rokov, ako bolo vyššie uvedené, rovnako je mať pochybnosť o ich dobromyseľnosti, že bez akéhokoľvek titulu nadobudli spoluvlastnícke podiely vydržaním, v dôsledku čoho súd návrh odmietol, keďže navrhovateľkám nesvedčalo účasť v zmysle § 7 C.m.p., neboli nositeľmi práva, nimi tvrdené v návrhu.“

4. Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie navrhovateľa 1/ a 2/, s poukazom na § 2 ods. 1 CMP v spojení s § 365 ods. 1 písm. h) CSP z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodili citáciou § 7 ods. 1 CMP, § 359c ods. 1, 2 CMP. Vzhľadom na to, že navrhovateľky tvrdia o sebe, že vydržaním nadobudli vlastnícke právo k spornému spoluvlastníckemu podielu na nehnuteľnostiach, v zmysle cit. ust. § 359c ods. 1 CMP majú za to, že navrhovateľky sú oprávnené podať tento návrh na začatie konania o potvrdení vydržania a podľa § 359c ods. 2 písm. a) CMP v spojení s § 7 ods. 1 CMP sú účastníkmi tohto konania. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že v danom prípade nebola splnená jedna zo základných zákonných podmienok vydržania, a to podmienka dobromyseľnej držby po celú dobu držby (bod 17. odôvodnenia). S týmto záverom súdu nesúhlasia a majú za to, že túto otázku súd nesprávne právne posúdil. Splnenie podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním treba posudzovať podľa práva platného v čase, keď k vzniku práva týmto spôsobom malo dôjsť, t. j. v predmetnej veci podľa uhorského obyčajového práva aj so zohľadnením právnej úpravy podľa zákona č. 141/1950 Zb. (tzv. stredného Občianskeho zákonníka). Podľa uhorského obyčajového práva vydržaním bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na základe dlhotrvajúcej, pokojnej a statočnej (bona fide) držby. Všeobecná vydržacia doba bola 32 ročná. Dobromyseľnosť sa vyžadovala iba v okamihu uchopenia držby, nie po celú dobu trvania držby. Ďalej dobromyseľnosť pri uchopení držby sa predpokladala. To znamenalo, že dôkazné bremeno mala druhá strana a nie ten, kto mal vec v držbe. Držba sa považovala za pokojnú, ak nebola prerušená úspešnou žalobou pozemnoknižného vlastníka. Podľa judikatúry uhorských súdov k vydržaniu nebol potrebný žiaden právny titul a len preukázaná nedobromyseľnosť vydržiteľa bránila vydržaniu. Vydržiteľ nebol povinný preukazovať titul a prezumovala sa oprávnenosť držby s tým, že opak musel byť preukazovaný. (B. Petr, Vydržení v českém právu, 1. vydanie, Praha, C. H. Beck, 2002, str. 26 -rozhodnutia býv. uh. kr. Kúrie, napr. Kúria č. 1121/1889 - „K vydržaniu sa nežiada právny titul“, Kúria č. 6352/1897 - „Uplynutím lehoty 32 rokov nastáva vydržanie aj vtedy, ak sa nezakladá na právnom titule“, Kúria č. 1121/1889 - „Vydržiteľ nemusí dokazovať titul - právny dôvod, nedostatok titulu mu musí byť dokázaný“, Kúria č. 2568/1902 - „Vydržaniu nemusí prekážať okolnosť, že držiteľ sa zmocnil veci násilím“, Kúria č. 3780/1889 - „Nepoctivosť bráni vydržaniu iba vtedy, ak vydržiteľ si držbu nadobudol nepoctivým spôsobom“, Kúria č. 2186/1903 - „Pri skutočnej držbe sa predpokladá, že je po práve a poctivá; opak sa musí dokázať“, Kúria č. 5248/1897 - „Strana, ktorá tvrdí, že vydržanie nenastalo, lebo držiteľ si nadobudol držbu spôsobom, ktorý zákon zakazuje, je povinná dokázať, čo tvrdí“). V tejto súvislosti odvolatelia poukazujú na rozhodovaciu súdnu prax, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.08.2016, sp. zn. 6Cdo/177/2014, ktoré predkladajú ako prílohu tohto odvolania. V predmetnej veci bolo zo skutkového hľadiska preukázané, že právni predchodcovia navrhovateľiek mali sporné nehnuteľnosti v držbe minimálne od roku 1935 a nepretržite užívali sporné nehnuteľnosti ako vlastné od roku 1935. Ďalej nebolo tvrdené ani preukázané, že by I. D. alebo F. D. alebo iná osoba ako vlastníci sporných nehnuteľností podala proti právnym predchodcom navrhovateľiek úspešnú vlastnícku žalobu, alebo že by iným spôsobom došlo k prerušeniu pokojnej držby. Vzhľadom na to, že právni predchodcovia navrhovateľiek mali sporné nehnuteľnosti dlhú dobu v pokojnej, statočnej či poctivej držbe a pozemnoknižný vlastníak nepodal proti nim úspešnú vlastnícku žalobu ani neprerušil držbu, podľa vtedy platného uhorského obyčajového práva právni predchodcovia navrhovateľiek nadobudli vydržaním vlastnícke právo k spornému spoluvlastníckemu podielu na nehnuteľnostiach. Nakoľko 32 ročná vydržacia doba začala plynúť pred 1. januárom 1951 (v roku 1935) a neuplynula skôr ako kratšia 10 ročná vydržacia doba zavedená stredným Občianskym zákonníkom, skončila vydržacia doba v zmysle § 566 stredného Občianskeho zákonníka uplynutím tejto kratšej doby počítanej od 1. januára 1951, t.j. dňom 1. januára 1961. Týmto dňom sa vlastníkom sporného spoluvlastníckeho podielu na 4 nehnuteľnostiach stali právni predchodcovia navrhovateľiek, t.j. A. D. a manželka A. D., C. J.. Súd prvej inštancie síce poukázal na to, že v danej veci treba aplikovať uhorské obyčajové právo ako aj zákon č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník, avšak súd

nesprávne vyložil uhorské obyčajové právo na daný prípad. Súd nesprávne požadoval od navrhovateľiek preukázanie dobromyseľnosti držby a súčasne aj existenciu dobromyseľnej držby po celú dobu držby. Podľa obyčajového uhorského práva nebolo potrebné preukázať dobromyseľnosť držby, stačilo ak držba bola poctivá (statočná) a naopak nedobromyseľnosť držby mal preukázať pozemnoknižný vlastník podaním úspešnej vlastníckej žaloby. Ďalej sa nevyžadovala ani existencia dobromyseľnosti držby po celú dobu trvania držby, ale len pri uchopení držby. Ďalej podľa judikatúry uhorských súdov k vydržaniu nebol potrebný ani žiaden právny titul a preto súd prvej inštancie nesprávne vytkol navrhovateľkám neexistenciu právneho titulu.

Navrhovateľky sú názoru, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže súd nesprávne vyložil na daný prípad právo platné v čase, keď k vzniku vlastníckeho práva vydržaním malo dôjsť. Pokiaľ ide o tvrdenie súdu, že I. D. nemá právnu subjektivitu, keďže smrťou jeho právna subjektivita zaniká, k tomu uvádzajú, že podľa cit. ust. § 359c ods. 2 písm. b) CMP účastníkom konania je aj ten, kto má v čase začatia konania o potvrdení vydržania zapísané na liste vlastníctva vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorej sa konanie o potvrdení vydržania týka. Nakoľko na LV č. XXX katastrálne územie F. je zapísaný ako vlastník aj osoba menom a priezviskom: I. D. – bez uvedenia akýchkoľvek ďalších osobných údajov, v zmysle ust. § 359c ods. 2 písm. b) CMP je účastníkom tohto konania aj táto osoba - I. D.. Z listu vlastníctva nevyplýva, či táto osoba zomrela alebo nie. Pre úplnosť poukazujú na to, že navrhovateľky roky pátrali po osobách zapísaných na liste vlastníctva. Pátrali aj po F. D., resp. po jej možných potomkoch či príbuzných, avšak bezvýsledne. Keď súd uvádza, že navrhovateľky by mali usporiadať vlastnícke vzťahy k sporným nehnuteľnostiam prejednaním dedičstva, tak žiada od navrhovateľiek nemožné. Nakoľko nie je možné od žiadneho orgánu zistiť či zomrela F. D., kde žila, ani to kedy a kde zomrela (nemáme vedomosť ani o jej dáta narodenia), bez uvedenia týchto údajov je vylúčené začatie dodatočného dedičského konania po nej. V prípade I. D., ak ide o I. D., z tých istých dôvodov nie je možné zistiť od žiadneho orgánu potrebné základné osobné údaje jeho dedičov – ostatných súrodencov. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v tomto odvolaní, nakoľko sú splnené všetky predpoklady požadované na vydržanie vlastníctva k predmetnému spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnostiam. Navrhovateľky sa domáhajú, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie tak, že súd návrhu vyhovie v plnom rozsahu alternatívne, aby zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 ods. 1 písm. b) CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), po preskúmaní veci, v ktorej nie je viazaný dôvodmi odvolania (§ 66 CMP) dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť a konanie zastaviť.

6. V predmetnej veci sa navrhovatelia podaným návrhom zo dňa 17.12.2021 domáhali potvrdenia vydržania vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu 66/480 k celku na nehnuteľnostiach vedených v katastri nehnuteľností Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie F., obec F., okres Dunajská Streda ako pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape pod parc. č. 112 - zastavaná plocha a nádvorie výmera 548 m², dom s. č. XX postavený na pozemku parc. č. 112 a to tak, že každý z navrhovateľov sa stal podielovým vlastníkom a nehnuteľnosti v podiele 33/480 k celku. Súd prvej inštancie návrh navrhovateľov odmietol pre nedostatok dobrej viery navrhovateľov, pretože možno mať pochybnosť o ich dobromyseľnosti, že nadobudli spoluvlastnícke podiely vydržaním a navrhovateľom teda nesvedčalo účasť v zmysle § 7 CMP neboli nositeľmi práva nimi tvrdené tvrdeného v návrhu.

7. Odvolací súd predtým ako pristúpil k preskúmaniu rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal okrem iného aj to, či sú splnené podmienky konania.

8. Navrhovatelia v návrhu na začatie konania označili ako ďalších účastníkov konania: 1. I. D., 2. F. D., 3. LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36038351, sídlo: Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, 4. Slovenský pozemkový fond, IČO: 17335345, sídlo: Búdková 36, 817 15 Bratislava. V čase podania návrhu v katastri nehnuteľností na LV č. XXX (vo vzťahu ku ktorým spoluvlastníckym podielom žiadali potvrdiť vydržanie) vedení ako podieloví spoluvlastníci: navrhovateľka 1/, navrhovateľka 2/, I. D. (bez dátumu narodenia a bydliska) a F. D. (bez dátumu narodenia a bydliska).

Z návrhu vyplýva, že I. D. sa narodil X.X.XXXX, zomrel ako vojak v 1. svetovej vojne dňa X.XX.XXXX v Rezervnej nemocnici v Györi, vo svojich 19 rokoch ako slobodný, bezdetný, rozsudkom Okresného

súdu Dunajská Streda spis. zn. 14Ps/13/2021 zo dňa 9.11.2021 bol vyhlásený za mŕtveho. F. D. sa odsťahovala do Maďarska, miesto a dátum jej úmrtia však známe nie sú. I. D. potomkov nemal a F. D. zrejme tiež potomkov nemala.

9. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 61 CSP, procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

11. Podľa § 62 CSP, ak strana nemá procesnú subjektivitu súd konanie zastaví.

12. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

13. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

14. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Podľa § 359a CMP, konaním o potvrdení vydržania je konanie o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo konanie o vydržaní práva zodpovedajúceho vecnému bremenu.

16. Podľa § 359c ods. 1 CMP, návrh na začatie konania o potvrdení vydržania je oprávnený podať ten, kto o sebe tvrdí, že vydržaním nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

17. Podľa § 359c ods. 1 CMP, účastníkom konania je

a) navrhovateľ,

b) ten, kto má v čase začatia konania o potvrdení vydržania zapísané na liste vlastníctva vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo vecné právo k nehnuteľnosti, ktorej sa konanie o potvrdení vydržania týka,

c) správca lesného pozemku a

d) Slovenský pozemkový fond.

18. Podľa § 7 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením.

19. Podľa § 7 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka, smrťou táto spôsobilosť zaniká.

20. Spôsobilosťou byť stranou v spore (tzv. procesná subjektivita) sa rozumie spôsobilosť byť nositeľom práv a povinností, ktoré mu zákon priznáva. Ide o spôsobilosť byť subjektom procesnoprávneho vzťahu, ako jedného zo základných predpokladov pre vznik procesnoprávneho vzťahu v zahájenom civilnom súdnom konaní. Spôsobilosť byť stranou sporu má zásadne ten, kto má podľa hmotného práva spôsobilosť mať práva a povinnosti. Procesná subjektivita tak splyva so subjektivitou hmotnoprávnou.

21. Vzhľadom na to, že spôsobilosť byť stranou v spore je nevyhnutnou podmienkou na to, aby niekto mohol byť stranou v spore, súd má v každom štádiu konania povinnosť skúmať, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť vo veci, t. j. skúmať tzv. procesné podmienky (§ 161 ods. 1 CSP), ktoré musia byť splnené, aby súd mohol pokračovať v civilnom súdnom konaní a aby mohol vydať rozhodnutie vo veci samej; medzi základné procesné podmienky konania patrí procesná subjektivita strany, t. j. spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktorej predpokladom je hmotnoprávna subjektivita strany vo význame spôsobilosti mať práva a povinnosti podľa hmotného práva; hmotnoprávna spôsobilosť fyzickej osoby zaniká smrťou (§ 7 ods. 2 Občianskeho zákonníka); smrť strany je preto právnou skutočnosťou, na ktorú musí súd v civilnom súdnom konaní vždy prihliadnuť, pretože znamená stratu procesnej subjektivity strany, čím vzniká procesná prekážka v spore a súčasne povinnosť súdu podľa povahy veci posúdiť, či smrť strany bráni ďalšiemu pokračovaniu spore alebo či

v ňom možno pokračovať s právnymi nástupcami zomrelej strany podľa výsledku dedičského konania; procesnými nástupcami zomrelej strany sa stávajú jeho dedičia.

22. Súd je povinný vždy skúmať, či ten, kto vystupuje v konaní ako účastník (strana), má spôsobilosť byť účastníkom konania. Na nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania musí súd prihliadnuť aj bez návrhu a kedykoľvek v každom štádiu konania. Ak súd zistí, že strana sporu nedisponuje procesnou subjektivitou v čase začatia konania, indikuje tzv. neodstrániteľnú vadu konania, ktorej následkom je obligatórne zastavenie konania podľa § 62 CSP.

23. Odvolací súd vykonal lustráciu vo vzťahu k procesnej subjektivite účastníkov konania, označených navrhovateľmi, za účelom skúmania procesných podmienok, za ktorých môže konať v súlade § 161 ods. 1 CSP a § 62 CSP a zistil, že navrhovateľom označený účastník I. D. zomrel pred podaním návrhu navrhovateľov a pravdepodobne zomrela aj navrhovateľmi označená F. D.. S ohľadom na uvedené zistenie odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím uznesením zrušil a konanie zastavil podľa § 62 CSP po zistení, že navrhovateľom označený účastník I. D. neexistuje, nemá právnu subjektivitu a nie je spôsobilý byť účastníkom konania. Návrh navrhovateľov tak smeruje voči neexistujúcemu subjektu, čo predstavuje taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, preto odvolací súd postupuje podľa § 62 CSP, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím uznesením zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP, pretože neboli splnené procesné podmienky na jeho vydanie a konanie zastavil podľa § 391 ods. 1 CSP. Pokiaľ strata procesnej subjektivity nastala pred začatím konania, vedie táto skutočnosť vždy k zastaveniu konania (porovnaj uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/59/2021 zo dňa 24.6.2021).

24. V danom prípade ide medzi stranami sporu o nerozlučné spoločenstvo v zmysle ust. § 77 ods. 1 - 3 CSP, keďže rozhodnutie v tejto veci sa musí vzťahovať na všetky subjekty tvoriace procesné spoločenstvo na jednej strane. Nerozlučným spoločenstvom je potrebné chápať situácie, kedy z povahy veci účinnok rozhodnutia sa vzťahuje na všetkých spoločníkov rovnako. Ak teda v čase podanej žaloby jeden z nerozlučných spoločníkov už nežil - nemal právnu subjektivitu, samotná táto skutočnosť je neodstrániteľnou podmienkou konania, pre ktorú malo byť konanie zastavené. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a konanie zastavil.

25. Na záver odvolací súd poznamenáva, že z predmetného LV č. XXX nevyplýva, že by vo vzťahu k spoluvlastníkom I. D. a F. D. boli na nich pripadajúce spoluvlastnícke podiely v správe Slovenského pozemkového fondu, teda v danej veci nebolo možné priznať takýmto subjektom procesnoprávnu subjektivitu v zmysle rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/238/2021 zo dňa 28.2.2022, sp. zn. 8Cdo/31/2018 zo dňa 15.4.2019. Pokiaľ ide o spoluvlastnícky podiel I. D., o ktorom navrhovatelia tvrdia, že bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 14Ps/13/2021 zo dňa 9.11.2021 vyhlásený za mŕtveho, navrhovatelia majú k dispozícii iniciáciu dodatočného konania o dedičstve v zmysle § 211 CMP.

26. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Vzhľadom na to, že ide o prvú fázu daného konania, v ktorom ostatní účastníci ešte efektívne nevystupujú v konaní, priznanie náhrady trov konania neprichádza do úvahy.

27. Odvolací súd prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).